

(Sl. 2.) Drevored jagedov.

Mure, kjer šume jagedi otožno jesensko pesem... (Sl. 2.)

reki ter pripovedke in pesmi. Do zadnjih časov je bila v rabi domača bela platnena obleka, kar je dajalo vsem z nizkimi, lesenimi, s slamo kritimi hišami poseben domačosten in ljudski značaj.

Značaj prekmurskega Slovenca se razodeva v tihi skromnosti in delavnosti, v ljubezni do petja in umetnosti ter v verskem čustvovanju in mišljenju, ki prešinja vse njegovo zasebno in javno življenje. Do osvobojenja je bil to najbolj zapuščeni del slovenske zemlje. V teh petnajstih letih po osvobojenju pa se Slovenska krajina vedno bolj vključuje v kulturno življenje Slovenije in vedno bolj napréduje.

Pravkar je izšla poučna knjiga, ki bi je ne smelo manjkati v nobeni šolski knjižnici: »Slovenska krajina«. Zbornik ob petnajstletnici osvobojenja. Uredil Vilko Novak. Beltinci 1935. — Dragi prijateljski, odprite jo in v teh žalostnih novembrskih dneh v duhu potujte v ravnine preko

Lado Jerše:

Klopotec.

*Od Mure do Ptujkega polja,
od Svete Ane do háloških tal,
kjer Drava vije svoj val,
prepeva klopotec
mogočno iz dneva v dan*

*pesem žitnih poljan,
trat in valov,
ubranih glasov,
pesem žlahtnih goric
in naših pravic.*

Joža Vovk:

Trije tatovi.

*Psička Hov in Lajarad
sta klobaso izmaknila,
pa seveda rada bi
z njo se brž oba mastila.*

*»Jaz sem jo zavohal prvi!«
drobno cvili mali Hov,
Lajarad pa se zadere,
da odmaknil je pokrov.*

*»Jaz sem jo do tu prinesel!«
noče Hov odnehati,
Lajarad pa taco dvigne:
»Laž! Ne boš je žrl ti!«*

*Lajaradu zdaj je dosti
pa se v Hova zakadi,
Hov — ne bodi len — ga grize,
boj se vname, teče kri...*

*»Stoj! Zapik!« dé Lajarad,
»pa naj obvelja pravica!« —
»Dobro,« reče mali Hov,
»vsakemu gre polovica!«*

*Toda, kje je zdaj klobasa,
gledata začudeno?
»Dober tek!« dé maček Mjav,
ki klobaso je ukral...*